

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Co/14/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221513
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221513.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci žalobcu: B., B. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpený J. B., s. r. o. so sídlom v Z., Q. 4, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 02. decembra 2013, č. k. 8C/742/2012-63, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno č.k. 8C/742/2012-63 zo dňa 02. decembra 2013
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 27.09.2012 domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody 521,67 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 104,33 Eur, pretože Okresný súd Nové Zámky o žiadosti na vydanie poverenia vo veci vedenej exekútorom pod exekučným číslom EX 14542/2010 rozhodol po viac ako 149 dňoch a to zamietnutím žiadosti. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, spisom OS Nové Zámky sp.zn.13Er/53/2010, ktorý je pripojený k spisu OS Nové Zámky sp.zn. 15C/856/2012 a zistil, že dňa 19.01.2010 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. vo veci oprávneného: B., s.r.o., IČO: XX XXX XXX proti povinnej V. W. o vymoženie 245,86 Euro s príslušenstvom. Dňa 20.09.2010 Okresný súd Nové Zámky vydal poverenie pre súdneho exekútora, dňa 28.09.2010 ho aj expedoval, súdny exekútor ho prevzal dňa 30.09.2010. Z exekučného spisu vyplýva, že dňa 02.03.2010 bol vyzvaný právny zástupca oprávneného, aby v lehote 10 dní súdu zaslal zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Dňa 02.08.2010 bol urgovaný, pretože súdu nepredložil listiny, na ktoré bol vyzvaný. Tieto súdu doručil až 10.09.2010.

Ďalej uviedol, že vzhľadom na ustanovenie § 25 zákona č. 514/2003 Z.z., pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musia byť splnené zákonné predpoklady vzniku takejto zodpovednosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predpokladmi sú existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všetky musia byť splnené súčasne.

Súd prvého stupňa zastal názor, že tvrdenie žalobcu, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o udelenie poverenia je právne irelevantná, pretože Exekučný poriadok stanovuje lehotu na vydanie poverenia, nie však na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Mylný je teda názor žalobcu o tom, že 15 dňová lehota sa vzťahuje aj na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Súd podľa žalobcu by mal posúdiť v tomto konaní, či exekučný súd rozhodol správne, keď žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Zistiť správnosť takéhoto rozhodnutia konajúceho súdu neprináleží.

Poznamenal, že v exekučnom konaní bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora, avšak až keď boli predložené listiny zo strany oprávneného, ktoré boli podkladom pre exekučný titul. Tieto listiny boli predložené až po urgencii súdom, teda oprávnený - žalobca zapríčinil, že súd nemohol skôr posúdiť,

či je možné vydať poverenie. Teda tvrdenie žalobcu, že bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia bolo vyvrátené.

V závere uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania zisteného skutkového stavu veci mal súd prvého stupňa za preukázané, že žaloba preto nebola podaná dôvodne. Ďalej s poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedol, že žalobca súdu nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, resp., že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Absenciou predmetného rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prieťahov nebola splnená podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a preto súd prvého stupňa sa existenciou ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu (t.j. protiprávne konanie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody a následne aj samotnou výškou škody) ďalej nezaoberal a dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP, tak že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech nepriznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevyvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľné. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie súdu

prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Žalobca sa v predmetnej veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp.zn. 8C/743/2012 domáhal náhrady majetkovej škody v sume 521,67 € a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 104,33 €. Svoj nárok odvodzoval od nesprávneho úradného postupu súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky, kde povinnou bola V. W., nar. XX.XX.XXXX vo veci vymoženia pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX (EX XXXXX/XXXX). Nesprávny úradný postup videl v oneskorenom vydaní uznesenia, ktorým súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až dňa 17.02.2011, pričom konanie začalo dňa 21.09.2010 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 OSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (6Cdo 119/2013). Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06).

Vychádzajúc zo súdneho spisu Okresného súdu Nové Zámky, sp.zn. 13Er/53/2010, exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 30.12.2009, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym

exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Nové Zámky dňa 19.01.2010. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 02.11.2009, sp.zn. SR 16796/09. Dňa 02.03.2010 exekučný súd vyzval oprávneného na predloženie potrebných dokladov, ktorú výzvu urgovoal dňa 02.08.2010. Na túto výzvu odpovedal oprávnený dňa 10.09.2010. Následne Okresný súd Nové Zámky dňa 20.09.2010 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie.

Odvolačný súd námietku žalobcu uvádzanú v odvolaní, ktorou namietal odňatie možnosti konať pred súdom a nesprávne právne posúdenie veci (inšpiráciu novou právnou úpravou ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 01.01.2013), považoval za dôvodnú. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 len podľa novej právnej úpravy platnej v znení po prijatí zákona č. 412/2012 Z.z., teda po 01.01.2013. Zároveň v odôvodnení napadnutého rozhodnutia aj konštatoval, že absenciou predmetného rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prietahov nebola splnená podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci a preto súd prvého stupňa sa existenciou ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu ďalej nezaoberal a dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Z toho odvolací súd jednoznačne konštatuje, že predmetné ustanovenie v takomto nesprávnom znení aj aplikoval na danú vec. Tým na predmetnú vec aplikoval princíp retroaktivity, čo jednoznačne zakladá nesprávne právne posúdenie veci. Exekučné konanie v danej veci totiž začalo dňa 30.12.2009, teda za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. pred novelou (stav do 01.01.2013), na vec však aplikoval znenie zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, teda po novele, ktorou bolo práve ustanovenie § 9 ods. 2 zmenené. Navyše napadnuté ustanovenie súd prvého stupňa citoval bez uvedenia, v akom znení ho cituje.

Pozornosti odvolaciemu súdu taktiež neušlo, že súd prvého stupňa vychádzal pri zisťovaní právneho stavu z exekučného spisu 13Er/53/2010 (EX 14120/09) vedeného proti povinnej V. W., nar. XX.XX.XXXX pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, avšak žalobca vo svojej žalobe ako dôkaz označil u tej istej povinnej pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXXXX/XXXX). Zároveň uviedol, že konanie v tejto veci malo začať dňa 21.09.2010, pričom rozhodcovský súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 17.02.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Súd prvého stupňa však vo svojom rozhodnutí konštatoval, že exekučné konanie začalo dňa 30.12.2009 a súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol tak, že poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Z toho jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav, ktorý nekorešponduje so skutkovým stavom uvedeným v žalobe, keďže mal zjavne pripojený nesprávny exekučný spis, hoci týkajúci sa tej istej povinnej.

Vzhľadom k uvedenému je takéto rozhodnutie zmätočné a tým nepreskúmateľné, čo spôsobuje odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa § 221 ods. 2 OSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 OSP).

Odvolaciemu súdu neušla pozornosť aj zrejma chyba v písaní napadnutého rozhodnutia, keď súd prvého stupňa označil vec sp.zn. 8C/742/2012, pričom správne malo byť 8C/743/2012.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.